בששים, ותני תנא מנה בן ארבעים סלעים? אין *והתנן *חמת חדשה אע"פ שמקבלת רמונים טהורה, תפרה ונקרעה שיעורה כמוציא רמונים, רבי אליעזר בן יעקב אומר כפקעיות של שתי אחת מארבע במנה בן ארבעים סלעים: וכמה נותן לו כו': תנא לא שילבננו ויתננו לו אלא שילבננו כהן ויעמוד על חמש סלעים: כדי לעשות בגד קטן: מנהני מילי? *אמר ר' יהושע בן לוי אמר קרא °לעמוד לשרת" דבר שהוא ראוי לשירות, מאי "ניהו אבנט, אימא מעיל? *תפשת מרובה לא תפשת, תפשת מועט תפשת, ואימא כיפה של צמר דתניא *כיפה של צמר היתה מונחת בראש כהן גדול ועליה ציץ נתון לקיים מה שנאמר °ושמת אותו על פתיל תכלת": אמר קרא "הוא ובניו" דבר השוה לאהרן ולבניו, אבנט נמי לא הכי גרסינן הכא שי: הניחא למאן דאמר למאן דלמר לא *אבנט של כ"ג לא זהו אבנטו ט'. כדמוכח בפ"ק דיומא (דף יב.): הדיוט שפיר, אלא למאן דאמר [א] זהו אבנטו של כהן הדיוט מאי איפא למימר? שם אבנט בעולם לא. הספיק ליתנו וכו': איתמר גזז ומכר ראשונה: רב חסדא אמר [ב] חייב ר' נתן בר הושעיא אמר פטור - רב חסדא אמר חייב דהא גזז ר' נתן בר הושעיא אמר פטור, בעידנא דקא מלא שיעורא בעינן "צאנך" וליבא, תנן הלוקח גז צאנו של עובד כוכבים פטור מראשית הגז הא צאנו לגזוז חייב אמאי כל חד וחד בתר גיזה נפקא לה מרשותיה? תרגמא רב חסדא אליבא דר' נתן בר הושעיא כגון שהכנן לו כל של שלשים יום: הלוקח גז צאנו של חבירו בר': מאן תנא דהיכא דאיכא שיורא גבי מוכר בתר מוכר אזלינן? א"ר חסדא רבי יהודה היא *דתנן [ג] *המוכר קלחי אילן בתוך שדהו נותן פאה לכל אחד ואחד אמר רבי יהודה אימתי בזמן שלא שייר בעל השדה, אבל שייר בעל השדה נותן פאה על הכל אמר ליה רבא: והא מר הוא דאמר "והוא" שהתחיל בעל השדה לקצור "וכי תימא הכא נמי והוא שהתחיל לגזוז, בשלמא התם °ובקצרכם את קציר ארצכם" כתיב = מעידנא דאתחיל לקצור מיחייב בבולה שדה, אלא הכא מעידנא דאתחיל למיגז לא מיחייב בכוליה עדדיה? אלא אמר רבא האי תנא הוא *דתנן: אמר לו מכור לי בני מעיה של פרה זו והיה בהן מתנות נותנן לכהן ואין מנכה לו מן הדמים, לקח ממנו במשקל נותנן לכהן ומנכה לו מן הדמים

אלמא

לא קמזכין מתנות דכהן הילכך: כל שייר מידי אינה למימר מדלא פריש מוכר לוקח "אין ממתנותיו של כהן" ודאי הכל מכר לו ושייר אלנו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן נכך היא וכי

ופרבינן ותני תנא מנה בן ארבעים. והא מנה ופרס דרב הוא מנה ופרס ופליגי רבנן עליה דאמרי כל שהן ופרס רב למילתייהו דכל שהן הייט בין טולן מנה ופרס: חמת חדשה. של עור שלא נמר תפירתה ושייר בה סדק: אע"פ שמקבלת רמונים. שלין בסדק כמוליא רמון: טהורה. שלא נגמרה מלאכתה: תפרה. ונגמרה מלאכתה וחל עליה שם כלי ואח"כ נקרעה כמוליא רמון טהורה אבל מקבלת רמונים ממהה דלא פקע שם כלי מינה עד שתינקב כמוליא רמון כשיעור כל כלי בעלי בתים שבשיעורן כרמונים: כפקעיות של שתי. שיעור קריעת כלי למהר כשמוליא פקעיות של שתי שזה הוא תשמישתה של חמת ואין דרך להשתמש בה פירות, וסתם פקעיות של שתי גדולים עשר סלעים משקלם ארבעה למנה: פקעיות. לשון יש"ל: חלת. הא דקתני מתניתין חמש סלעים מלוכן לא שיהא על ישראל חומל ללבנו אלא לשיורא קפיד דליתיב ליה בהכרע שכשיתלבן שיהא בו חמש סלעים ונפשרות כל ניזיס: אמר קרא לעמוד לשרת. בתר דאתיא הגז כתיב כי בו בחר ה' מכל שבטיך לעמוד לשרת: מאי ניהו אבנט. שהוא קטן שבכגדי כהונה ושם להו לרבנן שיטל לעשות מחמש סלעים למר שהרי אין שם למר אלא חלת כלאים הוא: תפשת מרובה לא תפשת. ברייתא בתורת כהנים גבי זבח (ויקרא טו) "ימים רבים" - ימים שנים רבים שלשה לא מיט אלא רבים עשרה אמרת כל ששמעו מרובה ושמעו מועט תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת הואיל ולא פירש לך איזה מהן יש לך לתפוס הראשון שבמשמע שאם לא נתפוס אלא המרובה אי משיך מהיכן אתה ממעטו זה המועט והלא אף הוא במשמע כשתאמר איזה זבח בפחות מעשרה אי אומר לך והלא אף שלשה במשמע וכשתאמר בשלשה ואי משיך (ה) איט אלא עשרה אתה אומר לי אף השלשה במשמע וגבי שירות נמי תאמר אבנט ואי משיך ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף האבנט בכלל שירות ומהיכן אתה ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלא בכדי מעיל אי משיך והלא אבנט אלאי לשירות וקרא שירות הוא דכתיב: ואימא כיפה של צמר. שהיא מועטת מאבנט ואף היא בכלל שירות דכתיב (שמות כח) על פתיל תכלת ומכלת עמרת הוא: כיפה. כובע קטן פלטרי"ש: ושמת אותו. בגין: אמר קרא. גבי שירות דרתשים הגז: הוא ובניו. ואין אחיו בכהן הדיוט: הניחא למ"ד אבנטו של כהן גדול. ביום הכפורים שהוא בגד דכתיב (ויקרא טז) ובאבנט בד יחגור: לא זהו אבנטו של כהן הדיוט. של כל השנה דהא הוא הוא של כלאים כדכתיב (שמות לט) ואת האבנט שש משזר מכלת וגו' וכי כתיב אבנט דכלאים בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דכל השנה שוין אהרן ובניו באבנט של צמר כגון של שמר ימות השנה: חלת למ"ד. אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים כשר הוא בהדיוט כל

השנה דכי כתיב אבנט בכלאים גבי פרשת בגדי כהונה בכהן גדול הוא דכתיב אבל בכהן הדיוט טולו של בגד ת"כ לא משכחת למר באבנט של הדיוט ואמאי משערת לאשים הגז באבנט הא לא שוין בה אהרן ובניו שהמר אינו רלוי לשירות הדיוט: שם אבנט. אע"ג דאין למר בשירות הדיוט הרי רלוי לשירות ב"ג ואי משום "הוא ובניו" כבי קאמר דברים הבלוטין לאבנט שהרי אבנט טהגת בו ובבגדיו: *מכר לו שמופות כו'. הא תוקימנא עלה טובה קמ"ל דאע"ג שעייר לעצמו מן הטוב יקנה מן הטוקה ממין הרשות אחד משעיס ויתן לו: גזז ומכר ראשונה. ראשונה היה מוכר לאחר גיזתה מיד קודם שליקח ממש גיזין: חייב. בראשית הגז דגז לאחר אמר רחמנא והא איכא דבשעת גיזה כל אחת היתה שלו: בעידנא דקא מלי שיעורא. דממש לאן שעל ידי גיזה החמשים הוא מתחייב באבנטה ראשונה והיא שעתא לא הוו מלאן שלו: תנן *הלוקח גלאט של עובד כוכבים. אפילו עד שלא נגזזה וגזזה פטור הלוקח דלאו "לאט" הוא: הא לאט לגזוז. שמכר לו "לאט" כלאן שם קנה לו הגוף כבר שגזז: חייב. לאחר קריאת ביה: כל אחת ואחת בתר גיזה נפק מרשותיה. וקתני חייב אלמא בתר שעת גיזה דכל אחת חולין: כל שלשים יום. לאו דוקא אלא שיהו כל הגופים קטיין עד עד תשלום כל הגיזה: בתר מוכר חזלינן. למיתב אחולהו: קלחי אילן. אילנות עצמן לקח עם פירותיהן להכי נקט לשון קלחי אילן שדה זו שדה אילן אלא שדה לבן וגדלו בה שיחים לא שלשה אילנות ומכרן: נותן. לוקח פאה מכל אילן ואילן דכתיב (דברים כד) לא תפאר אחריך ואין אחד מהם פוטר את חבירו הואיל ואין השדה שלו שאם היתה שדה שלו היה נותן מאחד של כולן: אימתי בזמן שלא שייר בעל השדה. שיש אילן בשדה לעצמו: אבל שייר. אחד לעצמו ראוי שלה חיובו עליה ונותן פאה בקרקע בזרעים לעצמיה ופוטר את כל האילנות אלמא היכא דאיכא שיורא שלה מיובא ראוי עליה, דאי לאו עליה ראוי היה פטר בפאה דידיה אילנות של אחרים: והוא שהתחיל בעל הבית לקצור. הזרעים קודם מכירה האילנות דמהיה שעתא מיחייב בפאה, ופאה דידיה דהיה שעתא חוץ למפטר שלה שדה, ומיהו כי לא שייר מידי אפילו מדין פירות אילנות ונתן פאה זרעים פוטרתן וכי שייר דאכתי שייר בפירות אילנות לא נפק מחיובא קמא והוה ליה כדמעיקרא: משמע מתחלת קירה: ובקצרכם. משמע מתחלת קירה: לא מיחייב בכוליה עדדיה. דלא כתיב בגזזכם אלא גז *לאחר שנקרא גז לאחר: אלא אמר רבא. משמע לאחר דאמר דאין אדם רשאי להפקיע ממונו מיד מלוה ולמכור גיזו כדי שיהא גז של אחד וגלאן של אחר לשוטרן אלא קרינא ביה גז לאחר אלא כי קא מזכין לא קמזכין מתנות דכהן הילכך: כל שייר מידי אינה למימר מדלא פריש מוכר לוקח "אין ממתנותיו של כהן" ודאי הכל מכר לו ושייר אלנו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן נכך היא

וכי

[ג] ב מיי' פ"ג מהל' מתנות עניים פ"ל יב:

[א] מיי' פ"ח מהל' כלי המקדש ה"ל ג]: [ב מיי' פ"י מהל' כלי ה"ו מהש"ע י"ד סי' שב סעיף יב]:

זה סדור שייך למתני' דלעיל. ריש

[ג"ל הלוקח גז]

[ג"ל גז בלאט וכתב כי כן בשטיק כרכ"]

* יגזוז:

גליון השים

רש"י ד"ה והוא שבתחיל וכו' ואין פאה ערבים פטרתן. עי' בפרש"ש כמים מים בתמכים פ"ג ה"ל יא מהל' מתנות עניים:

[ד] רש"י ד"ה אבנט ואי' הכא ואי' הכא אבנט:

[ה] רש"י ד"ה פתפס וכו' ואי' משיך לו איזה:

[ו] רש"י ד"ה אבנט ואי' הכא ואי' הכא אבנט:

[ז] רש"י ד"ה אבנט ואי' הכא ואי' הכא אבנט:

[ח] רש"י ד"ה אבנט ואי' הכא ואי' הכא אבנט:

[ט] רש"י ד"ה אבנט ואי' הכא ואי' הכא אבנט:

[ג"ל גז לאחר]

[ג"ל אבנט]

[ג"ל אבנט]

[ג"ל אבנט